

**ZADRŽ
DYCH**

**MICHALA
RIES**

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Kristína Némcová
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

Copyright © Michala Ries 2021
Cover Design © Barbara Baloghová 2021
Cover Photo © Shutterstock
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2021

ISBN 978-80-220-2365-8

*„Na to, aby zlo zvíťazilo, stačí málo:
aby dobrí ľudia nerobili nič.“*

EDMUND BURKE

PROLÓG

Moja rodina sa tvári, že neexistujem. V mojej rodnej dedine sú desiatky ľudí, ktorí má nenávidia alebo mnou opovrhujú. Podľa nich som zodpovedná za otcovu smrť.

Sú presvedčení, že som hrozný človek.

Považujú ma za obyčajnú štetku.

Teta mi pár dní po pohrebe povedala, že by bolo lepšie, keby som sa vôbec nenarodila.

Nikto sa ma nespýtal, čo sa naozaj stalo. Nikto nechcel počuť moju verziu, stačila im tá ich.

Ospravedlnila som sa toľkokrát, že by som tými slovami mohla vytapetovať svoju starú detskú izbu, a stále by mi zvýšilo dosť. Ospravedlňovala som sa za veci, ktoré som neurobila, za falošné obvinenia a urážky, ktoré po mne ľudia pľuli, tak veľmi som túžila niekam patriť.

Keď sú si ľudia vzdialení, zvykne sa o nich hovoriť, že stoja na opačných brehoch rieky. V mojom prípade ľudia naozaj stáli na brehu, no ja som nestála na opačnej strane, topila som sa priamo pred ich očami. Pozerali sa mojím smerom, ale nevideli mňa, len môj pokrivený odraz, ktorý im ponúkla vodná hladina.

Myslím si, že by mi vtedy ani neuverili, keby som sa odhodlala odhaliť pravdu. Rozhodli sa, že ten odraz si ich pomoc nezaslúži, a odsúdili ma spolu s ním.

Nakoniec som odišla. Považovala som to za prehru, ale dnes už viem, že nič lepšie som urobiť nemohla. Medzi

Ľuďmi, ktorí ma nepoznali a napriek tomu presne vedeli, kto som, som nemala miesto.

Prvé roky boli ťažké. Stále som sa snažila napraviť zlo, ktoré som podľa nich spáchala. Odsťahovala som sa inam, ale stále boli so mnou – tie hlasy, ktoré mi opakovali, že je to moja vina.

Upla som sa na predstavu, že ak vykonám veľké dobro, vyrovnám skóre. To ma však priviedlo do hlbokej frustrácie, pretože koľko ľudí v živote vykoná veľké dobro?

Nemohla som byť lekárkou a zachraňovať ľudské životy, lebo z pohľadu na krv mi je dodnes nevoľno. Nešla mi fyzika, biológia ani chémia, takže vedecká a výskumná kariéra tiež nepripadala do úvahy, žiadny odpustok v podobe prevratného lieku na rakovinu.

Nemohla som sa stať hasičkou alebo policajtkou a nasadzovať život za iných, pretože som nemala čo nasadiť. Pod vrstvou hlíny síce ležal otec, ale ja som bola mŕtva už roky predtým. Je to irónia, že ma obvinili z jeho smrti, keď v skutočnosti moji rodičia zabili mňa, to nevinné trinásťročné dievča, ktoré okradli o detstvo, plány aj sny.

Trvalo to sedem rokov terapií a utrpenia, kým som sa prestala trestať za to, čo som nespravila.

Bola som nevinná. To ja som bola obeť.

Napriek tomu, že som nespáchala žiadny zločin, som napravená hriešnica. Previnila som sa sama voči sebe. Tie veci, ktoré som dovolila, aby mi spravili... aj dnes mám slzy v očiach, keď si na to spomeniem. Niektoré obrazy z hlavy nevymažem nikdy.

Snažím sa veriť, že tá bolesť nebola zbytočná. Vďaka nej som sa stala ženou, ktorou som dnes.

Mám takmer tridsať, už je to dvanásť rokov, a stále nie som úplne vyliečená. Možno nebudem nikdy.

Som však na seba hrdá.

Vyhrabala som sa z dna.

Našla som v sebe silu začať znova a odpustila som.

Žijem život, za ktorý sa nemusím hanbiť.

Konám dobro. Nie to veľké, v ktorom som kedysi hľadala spásu. Moje dobro je pretavené do tisícov drobných, bezvýznamných činov a gest v každodennom živote.

Nie je to nič, čím by som sa mohla chváliť alebo za čo by ma mohli velebiť ostatní.

Mne to však stačí.

Zadrž dych, zlatko, bude to len chvíľa...

PRVÁ KAPITOLA

Pred dvanástimi rokmi

Odpusť mi, Marína, že som ťa tak veľmi miloval.

V ruke zvieram ten kúsok linajkového papiera, ktorý ocko napísal tesne pred smrťou. Vytrhol ho z môjho školského zošita. Nemôžem uveriť, že to spravil. Nemôžem uveriť, že sa obesil v mojej detskej izbe.

Dnes mám narodeniny.

Som na prahu dospelosti a nenávidím svoj život.

* * *

„Marína, je dnes ten správny deň? Čo ty na to?“

Zdvihnem hlavu od počítača a usmejem sa na sympatického tmavovlasého muža pri mojom stole. Vytrvalosť mu nemožno uprieť.

„Ani dnes bohužiaľ nie,“ odpoviem milo, ale rozhodne.

„Nevadí, skúsím to znova. Raz povieš áno.“

Na to nereagujem. Oznámiť mu, že áno nepoviem nikdy, sa mi zdá kruté, ale neutrálna alebo súhlasná odpoveď by ho len podporila, a to nechcem.

Keď odíde, moja kolegyňa a najlepšia kamarátka Renka na mňa zagúľa očami.

„Koľkokrát ťa už Aďo pozval na rande?“

„Tridsaťkrát? Viac? Nepočítam to.“

„Keby mi nepripadal taký zvláštny, považovala by som to za romantické,“ vzdychne si.

Renka miluje romantiku. Kvety, hudbu, sviečky, gestá,

dvorenie, verejné vyznania a všetko okolo toho. Paradoxne jej milostný život vyzerá úplne inak. Ja tiež romantiku nepohrdnem, ale stačí mi v súkromí, len medzi partnermi. Pri okázalých prejavoch sa cítim trochu nepríjemne. Preto považujem tohto svojho nápadníka len za zvláštneho, žiadny závan romantiky.

Kto normálny sa nedá odradiť ani po toľkokrát opakovanom odmietnutí? Toto nie je jedno z tých nie, keď žena myslí áno a chce byť dobýjaná. Toto je len obyčajné, jednoznačné nie.

Do našej kancelárie, ktorá je predsieňou dvoch manažérskych kancelárií, vstúpi Edo, na tvári má zarazený výraz.

„Čo sa deje?“

Renka okamžite vstane. Je jeho asistentkou už viac než šesť rokov a okrem profesionálneho vzťahu sú aj dobrými priateľmi.

Edo sťažka dopadne na stoličku určenú pre návštevy. „Vyhodili ma.“

„Čože?“

„Vyhodili ma. Končím.“

„Prečo?“

„Moje čísla. Neplnil som plán.“

„Za posledný rok sa nám nepodarilo plán splniť iba trikrát a šlo len o niekoľko tisíc, žiadne veľké sumy. Kvôli tomu ťa nemôžu vyhodiť!“ namietne Renka rozhorčene.

Ja som oveľa pragmatickejšia. Neplnil plán a to je dôvod na výpoveď. Sme obchodná firma, ide o čísla.

Naša spoločnosť sa zaoberá distribúciou autosúčiastok. Na západnom Slovensku máme dvoch obchodných manažérov a ja a Renka sme ich asistentky. Ako vedúci pracovníci nerobia samotný predaj, ale majú pod kontrolou obchodné plány a všetkých zástupcov.

Môj manažér Vilo má pod palcom všetky autoservisy. Edo

zodpovedá, alebo skôr zodpovedal, za predajne, či už naše vlastné, alebo predajne, do ktorých distribuujeme. A zatiaľ čo Renkin šéf plán občas podliezol, ten môj plány takmer vždy prekročí.

„Kedy končíš?“ spýtam sa.

„Dohodli sme sa,“ začne, ale hlas sa mu vplyvom emócií zlomí. Odkáše si a snaží sa vzchopiť. „Budem tu ešte pár dní, aby som tomu novému odovzdal agendu. Potom si vyčerpám dovolenku a koniec.“

„Už majú za teba náhradu?“

„Áno.“

„Vieš, kto to je?“

„Nie.“

Napadne mi, že ak robia okolo výberu a identity nového manažéra toľko tajností, možno ho ukradli z nejakej konkurenčnej firmy...

Edo si vzdychne. „Stále tomu nemôžem uveriť. Našli si niekoho poza môj chrbát a postavili ma pred hotovú vec. Nedostal som žiadnu šancu na obhajobu alebo čas na nápravu.“

Zhrbí plec a Renka ho objíme. Je mi ho ľúto.

Vstanem a pristúpim k nemu. Pohľadím ho po chrbte a keď sa otočí, objíme ma okolo pása a tvár mi zaborí do brucha, položím mu ruku na temeno.

Ešte vždy ma prekvapuje, ako ľahko v ľuďoch vzbudzujem dôveru, aké je pre nich prirodzené zverovať sa mi alebo, ako v tomto prípade, hľadať u mňa útechu.

Po chvíli ma pustí a ospravedlňujúco sa usmeje.

„Ten nový príde už v pondelok.“

„Niečo si nájdeš,“ povie mu presvedčene Renka. Dúfam, že má pravdu. Edo je skvelý človek a dobrý šéf, ale pracovným tempom to už nie je žralok. Tiež už nie je najmladší, má dávno po päťdesiatke.

Utiahne sa do bezpečia svojej kancelárie a Renka po dl-

hom, rozčúlenom a nepokojnom monológu začne zvolávať obchodníkov na mimoriadnu poradu.

„Som vážne zvedavá, aký bude. Dúfam, že to nebude nejaký mladý arogantný magor, ktorý si myslí, že asistentka je jeho slúžka, čo mu bude vyzdvihovať obleky z čistiarne a nosiť obedy do kancelárie.“

Usmejem sa, pretože opisuje môjho šéfa. Je mladý, je arogantný, z čistiarne mu vyzdvihujem nielen obleky a už sa viackrát stalo, že som mu zabezpečila obed v kancelárii vrátane prestierania nielen preňho, ale aj pre súčasnú dámsku spoločnosť. Mne to však nevádi. Mám svoju prácu rada, niektoré jej časti viac, iné menej a vyhovuje mi, že môj vzťah s ním je čisto pracovný.

„Už len čakám, kedy ti povie, že by si ho mala vyhoniť, pretože sa to od správnej asistentky očakáva,“ zamumle si pod nos.

„Aha, tak to mysleli na tom školení, keď povedali, že dokonalá asistentka je pravá ruka manažéra,“ zareagujem s karmennou tvárou. Pozrieme na seba a rozosmejeme sa.

Prvý rok som sa pri niektorých Renkiných vyhláseniach červenala, ale zvykla som si. Istá miera hrubosti a vulgárnosti je, skrátka, súčasťou čara jej osobnosti.

„Uvidíme, kto príde, možno budeme všetci príjemne prekvapení,“ uzavriem to nakoniec zmierlivo a s väčším optimizmom, než v sebe cítim.

V pondelok je v práci ponurá atmosféra, správa o Edovom odchode sa rozšírila ako požiar, aj keď ešte neprišlo žiadne oficiálne oznámenie.

„Marína, zrušte dnes stretnutie s Karlíkom o jednej a preplánujte mi ho na budúci týždeň,“ zakričí na mňa cez pootvorené dvere zo svojej kancelárie Vilo.

„Prosím a ďakujem,“ zafuní Renka a ja sa zaškerím. Je to môj šéf, no napriek tomu vytáča ju. Vraví, že bojuje za mo-

je práva. Nedokáže pochopiť, ako môžem na jeho nezdvorilé správanie nereagovať, mne na tom však naozaj nezáleží. Áno, bolo by pekné, keby sa občas usmial alebo poďakoval, ale som schopná prijať jeho osobné limity. Zdvorilosť je jedným z nich.

Je naozaj skvelý obchodník, ale ľudskosť nie je jeho silnou stránkou. Viem, že nemá nič proti mne, je taký na všetkých.

„Vykonám,“ zakričím mu späť a hneď sa o to aj pokúsim, ale pán Karlík mi nezdvihne. Zaznačím si poznámku, aby som to skúsila o pol hodiny.

Odbehnem na toaletu, a keď sa vraciam do kancelárie, otvorí sa vstupné dvere. Obzriem sa.

Vojde riaditeľ a za ním... zamrznem na mieste a zažmurkám.

O pár sekúnd sa spamätám a rýchlo sa im vytratím z dohľadu. S najväčšou pravdepodobnosťou som len zle videla. Bol to len zlomok sekundy, ani som mu nevidela priamo do tváre, je malá pravdepodobnosť, že by to bol on.

No potom začujem ten hlas.

Sluch mi slúži dobre a zrak mám podľa všetkého tiež v poriadku.

Je to on.

Cítim, ako sa vo mne zdvíha panika.

Čo budem robiť?

Zavriem oči a snažím sa dýchať.

Nádych. Výdych. Nádych. Výdych.

Opakujem to, až kým nie som schopná ako-tak logicky uvažovať.

Aj keď to preberám z akejkoľvek strany, vychádza mi to isté – práve som videla nášho nového obchodného manažéra.

Rozrušene si rukou prehrabnem vlasy.

Snažím sa samu seba presvedčiť, že to zbytočne prehá-

ňam, že hystéria nie je na mieste. Prešlo veľa rokov. Preboha, veď je to viac ako desaťročie!

Možno... možno to bude iné. Možno teraz, mimo našej rodnej dediny, uvidí mňa, nie tú vykonštruovanú predstavu, ktorej všetci uverili. Možno budú naše vzájomné vzťahy chladné a zdvorilé, ale bez negatívnych emócií. Áno, tak to zrejme bude.

Trochu sa uvoľním.

Budem riešiť problém, keď nastane, a nie vymýšľať desivé scenáre. To nikomu nepomôže.

Posadím sa na svoju stoličku. Trasú sa mi ruky. Tiež mi šklbe horným viečkom.

„Čo sa deje?“ spýta sa Renka starostlivo, moje rozpoloženie jej neujde.

„Nič, len mi zostalo trochu nevoľno, o pár minút budem v poriadku.“

Prinesie mi pohár vody a ja cítim, ako sa mi pomaly vracia farba do tváre.

Mínúta za minútou ubieha a presviedčam sama seba, že moje správanie je hlúpe. Bude to v poriadku. Možno si ma ani nebude pamätať. A ak bude, čo sa zmení? Sme predsa dospelí, budeme sa k sebe chovať slušne.

Uvedomujem si, že moja reakcia je úplne neprimeraná. Veď sme sa takmer nepoznali. Nikdy som s ním nemala žiaden konflikt. Ledva sme spolu prehodili viac než pár viet. Stále si však pamätám jeho pichľavé pohľady.

Môj strach vyvoláva ani nie tak on sám ako to, čo všetko vie. Alebo skôr čo si myslí, že vie. Je súčasťou ich verzie pravdy.

Tá je od mojej vzdialená celé kilometre.

Jeden po druhom začnú prichádzať obchodní zástupcovia a vždy sa zastavia na kus reči. Sú nepokojní, pretože zmena šéfa pre nich môže znamenať zmenu všetkého, na čo sú zvyknutí. Snažíme sa ich uchlácholiť. A keď pri nás

práve nikto nie je, chlácholím Renku, že sa nemusí báť o svoje miesto.

V jednej chvíli sa zjaví riaditeľ a požiada ju o dve kávy. Keď sa Renka vráti zo zasadačky, kde sa riaditeľ s našim novým manažérom usadili, na tvári sa jej mieša úľava a radosť. Spustí, skôr než stihnem položiť otázku.

„Je fajn. Mladý a fešák. Bol celkom milý a mal taký vľúdny pohľad. Pochválil mi kávu. A nemá žiadnu vlastnú asistentku.“

Po jej slovách sa mi uľaví. Milý a príjemný. Samozrejme, že to bude v poriadku. Beží sa podeliť o svoje dojmy na personálne a na marketing a ja som síce pokojnejšia, ale stále príliš rozrušená, aby som pracovala.

Skúsím znova vytočiť pána Karlíka, no opäť bez úspechu. Napíšem mu esemesku.

Neskôr, keď sa dvere zasadačky zatvoria, vykročím za Renkou na personálne, aby som sa trochu rozptýlila.

Milka, naša personalistka, na mňa máva, len čo ma zbadá na chodbe.

„Pod', už je tu, nemusím viac robiť tajnosti s jeho totožnosťou. Práve si pozeráme jeho profil na LinkedIn.“ Postavím sa za Milku, pretože miesto po jej pravici obsadila Renka a ľavicu okupujú Anet, naša marketingová špecialistka, a Ad'ka, Anetina marketingová dvojička.

Moje najbližšie priateľky, naša slávna päťka.

Nakloním sa, aby som lepšie videla. Na chodbe som ho zbadala iba na okamih, no teraz si ho už môžem obzrieť lepšie.

Marcel Jablonický.

Mala som pravdu – naše vedenie ho pretiahlo z konkurenčnej firmy, od nášho najväčšieho súpera. Za posledné dva roky nám ukradli dvoch veľkých klientov. A my im teraz ukradneme manažéra? To vyhroť už aj tak dosť napäté vzťahy.

Obzriem si jeho fotografiu. Má na nej bielu košeľu rozopnutú pri krku, ruky založené na hrudi. V tvári vyzerá rovnako ako pred rokmi, snáď trochu zmužnel, vystúpili mu líčne kosti a línia brady je výraznejšia. Ale stále je to on.

Kúsok mojej minulosti.

Zbežne prebehnem očami jeho kariéru a dosiahnuté pracovné úspechy.

„Čo naňho hovoríš?“

Pocítim nutkanie povedať im, že sa poznáme. Lenže to by viedlo k ďalším otázkam a ony o tejto časti môjho života nič netušia.

„Renka hovorí, že je milý,“ načrtnem neutrálne. „Kariéru to vyzerá dobre.“

„Všimla si si, že je celkom k svetu?“

Všimla. Všimla som si to už veľmi dávno.

„Iste, ak žena uprednostňuje tieto plavovlasé typy.“

Všetky sa svorne rozosmejú.

„Kristepane, ty si ale upätá!“ drgne do mňa dobroprajne Milka, ale nechajú to tak. V našej skupinke je môj milostný život večnou témou. Trápi ich, že som už dlho s nikým nechodila.

Lenže ja sa nechcem naháňať a nasilu si niekoho nájsť. Keď to príde, tak to príde. Alebo nepríde. Väčšinu času si na to ani nespomeniem.

Len občas, keď som cez víkend sama doma a nemám program. Alebo keď mi je smutno a nemám nikoho, ku komu by som sa mohla pritulíť. Keď sa potrebujem porozprávať s niekým naozaj blízkym, kto ma dokonale pozná.

S dievčatami sa stretávame často aj mimo práce a vždy majú pre mňa pripravené objatie. Za tie tri roky, čo tu pracujem, ma poznajú lepšie než ktokoľvek iný. Okrem tej päťročnej diery v mojom živote.

Lenže ich priateľstvo nemôže nahradiť intimitu partnerstva.

Vzdychnem si a zažením ponuré myšlienky.

Všetko je v poriadku, môj život je dobrý. Som zaň vďačná.

Pozriem na Renku. „Mali by sme sa vrátiť.“

„Máš pravdu. Vidíme sa na obede, dievčatá.“

Vilo je na stretnutí, takže namiesto práce skôr trkoceme a neustále očami zabiehame k dverám v očakávaní príchodu Renkinho nového šéfa.

Čas sa vlečie nekonečne pomaly a ja som neobyčajne roztržitá. Skúsim ešte raz zavolať Karlíkovi. Stále nič. Dúfam, že si prečítal moju správu, mrzelo by ma, ak by sa sem previezol úplne zbytočne.

Naobedujeme sa a vrátíme sa do kancelárie.

Stále nič.

„Čo tam, dočerta, toľko robia?“ spýtuje sa Renka nervózne.

Len pokrčím plecami a snažím sa nedať najavo neistotu. Naozaj sú tam už celú večnosť.

Konečne sa otvoria dvere zasadačky.

Vymeníme si pohľady a obe uprieme oči na obrazovku počítača, aby to vyzeralo, že sme v plnom pracovnom nasadení.

Riaditeľ vojde dnu spolu s ním, s Marcelom.

„Renka,“ usmeje sa na ňu milo, „máte nejaký dobrý tip, kam by sme mohli zájsť na obed?“

Renka mu odpovie a riaditeľovi zazvoní telefón. Bezhlase sa ospravedlní, hovor prijme a odíde na chodbu.

„Zoznámite sa aj s mojou kolegynkou? Je pravou rukou manažéra servisov.“

Už počas jej slov som vstala a utrela si spotené dlane do sukne. Ani neocením ten jej malý vtip s pravou rukou, som príliš rozrušená.

Marcel sa ku mne otočí s prívetivým výrazom. Vydrží mu asi tak tri sekundy, potom mu tvárou prebleskne prekvapenie.

„Tits?“

Cítim, ako sa všetko vo mne zovrie, keď počujem tú starú prezývku.

„Marína,“ vytisnem zo seba po krátkom tichu a natiahnem k nemu ruku.

Preruší očný kontakt a pohľad mu klesne k mojej dlani, putuje nahor po predlaktí a ďalej k tmavomodrej blúzke, ktorú mám na sebe. Potom sklzáne po sukni nadol k vysokým topánkam a vracia sa späť. Zastaví sa na prsiach a ruku a znovu sa vráti k tvári.

Ruka mi klesne a srdce mi zovrie ľadová ruka.

Nebude to v poriadku.

V jeho očiach vidím odpor a opovrhnutie. Obzerá si ma ako kus mäsa.

„Vy sa...“ začne Renka v okamihu, ako vstúpi Vilo.

„Vy musíte byť Marcel, nový kolega. Som Vilo, rád vás spoznávam.“

Marcel si ma ešte chvíľu meria tým nepríjemným, prenikavým pohľadom, no nakoniec sa odo mňa odvráti a túto ponúkanú ruku prijme.

„Videl som Miloša telefonovať na balkóne. Už ste boli na obede?“

„Nie, chystáme sa. Pridáte sa?“

„Rád,“ pritaká a obráti sa ku mne. „Marína, Karlík je vybavený?“

Chvíľu na neho neprítomne civiem, kým sa dokážem zmobilizovať k odpovedi. „Volala som mu niekoľkokrát, nedvíha. Napísala som mu správu.“

„Volali ste na to číslo, ktoré som vám poslal mailom?“

Mailom? Ach, dočerta! Celé dopoludnie som mala hlavu plnú všetkého, len nie práce a mailovú schránku som si neskontrolovala napriek tomu, že bežne prichádzajúci email zachytím do niekoľkých minút.

„Nie.“

„Ako je to možné? Čo tu celý deň robíte? Posielal som vám to pred dvomi hodinami.“

„Ten mail som si nevšimla, mrzí ma to. Hneď mu zavolám aj na to druhé číslo.“

Vilo stisne pery do prísnej čiarky a vykročí k riaditeľovi, ktorý už čaká medzi dverami.

„Poďme, páni.“

Vilo odíde bez rozlúčky, riaditeľ sa na nás obe usmeje a Marcel kývne smerom k Renke.

„Naozaj neexistuje nikde na svete perfektná asistentka?“ doľahne ku mne nespokojný hlas z chodby.

Sčerveniem od poníženia. Tri roky. Za tri roky som urobila jednu chybu. Jediný prehliadnutý mail.

A on kvôli tomu urobí zo mňa pred riaditeľom neschopnú hlupaňu!

Ani neviem, čo je horšie. Vilo ve slová alebo Marcelov tichý, posmešný hlas?

„Niektoré ženy si myslia, že pekná tvárička stačí...“

DRUHÁ KAPITOLA

Pred dvanástimi rokmi

Tits. Kozy, cecky.

Tak ma volajú, je to odvodenina z môjho priezviska. Aj sama sa tak predstavujem, keď sa ma niekto spýta na moje meno.

Viem, že je to hanlivá prezývka, urážka, no je to lepšie, ako keby ma volali mojím skutočným menom.

To milujem. Keď som bola dievčatko, ocko vravieval, že keď moje meno vysloví, má pocit, akoby sa dotýkal priamo mojej duše. Je vznešené a krásne.

No to, čo s nimi robím, krásne nie je. Je to odporné. Rovnako ako slovo tits. Vulgárne a lacné.

Nepoznajú skutočnú Marínu, nemajú právo oslovovať ma menom.

* * *

„Čo to bolo?“ spýta sa Renka a pristúpi k môjmu stolu.

„My... už sa poznáme,“ zašepkám, pretože neverím vlastnému hlasu.

Okamžite je pri mne a objíme ma okolo pliec.

„Hej, zlatko, to bude dobré.“

Pokrútim hlavou a opriem si ju o jej plece.

„Nebude.“

„Som tu pre teba. My všetky. Dnes po práci sa spolu stretne a porozprávame sa, dobre?“

Chcem odmietnuť, lebo im to nemôžem povedať, no nakoniec privolím, lebo ich spoločnosť potrebujem.